

Orion Righard, konstnär

I höstas, efter att förra numret av tidskriften kommit ut och konstnärerna i Aska skola dragit på 20 års jubileet i Holland, bestämde jag mig för innehållet i denna notis. Det skulle inte handla om konstnärrens mest genomarbetade projekt, om man nu skall kalla det projektet om "Kungen och jag" så eller har en annan benämning, utan om alla de andra kvalificerade uttrycken för en rik konstnärlig produktion. Det är faktiskt bara några dagar sedan jag såg ett blad på biblioteket i Svalöv som tillhör den serien. Det är annat, som lockar. Se bilden som Stig Pettersson tagit. Såväl teckning som skulpturer som måleri, musik, text och performance finns i produktionen och för mig är det om detta dessa rader skall handla.

Teckningar av kråkfåglar på Torbjörn Righards soloskiva.

Interiör från folkbiblioteket i Svalöv med ett grafiskt blad av Orion Righard.

Dock, under konstrundan i påskveckorna, kikade jag in i Ingrid Forfangs utställningsutrymme och jag vill bara erkänna att ingenting var sig likt sedan i höstas. Det som var den stora upplevelsen när jag skrev förra artikeln, var helt ändrad. Det stora Dockprojektet, som jag fick kika försiktigt på var klart och magasinerat. Det nya kändes i alla fall som både överrumplande nytt och kanske såsom en fortsättning. Och riktigt intressant.

Och Righards breda konstnärsskap är också mycket spännande. Kanske var det främst att jag kunde haka på teckningarna, som gjorde att jag direkt fann en eminent skicklighet i ritstiftets linjer och helt plötsligt kunde jag förstå var resten kom ifrån. Righard har under hela sitt konstnärsskap haft som bas teck-

ningsförmågan. Som exempel på detta fann jag i hans atelje en stor mängd teckningar av kråkfåglar i svart och vitt. Tecknandet tycks vara en förmåga, som hela tiden övas och hålls vid liv. Alla fågelbilderna, som finns i ateljen finns i oändliga mängder. Det blir inte sämre när jag kom underfund med att broschan, saxofonisten och läraren, Torbjörn Righard använt sig av dessa teckningar för omslaget till sin andra solo-CD. Kul.

Redan tidigare hade jag sett skulpturer, som Righard brukar fästa direkt på väggen i utställningsrummet, föreställande hans vänstra underarm. Det är avbildningar av hans egen västerarm. Alla tio skulpturerna, det var tio från början, några är sålda, har kommit till på samma sätt. Eftersom konstnären är högerhänt, blir det vänster underarm som får vara model. Det är rent fascinerande att få se skulpturerna i olika vinklar direkt på väggen. Righard har själv fotograferat de fyra små skulpturerna i ett försök att få dem i exakt

"Man gör alltid så gott man kan"

"Min riktning"

samma vinkel och avstånd och därför är det fyra bilder. Inte en bild med alla fyra skulpturerna. Det finns flera skulpturer, upptäcker jag, i kataloger och på andra ställe. Det är svårt att få ett riktigt grepp om omfattningen av deras totala verk. Ändå kan man inte kalla konstnärsparets i Ask gamla skola för ett gammalt strävsamt par. Men de har hunnit med väldigt mycket. Enbart att genomföra ett tiotal performances, som Righard har gjort,

"Ta steget"

"Spikhand"

är ett omfattande arbete. Och eftersom han inte har så mycket att visa upp i skulpturväg, så måste de ha sålt desto mer.

För ett års sedan visste jag inte om konstnärsparet i Ask. Efter det här året är det ytterligare nya kunskaper, som pressats in i mitt arma huvud. Som att vi i vårt land har en viktig försäljningskanal via konstrundorna, där jag inhämtat mycken kunskap. Det finns ju knappast i Norge för att ta ett exempel och här har vi inte heller det stora antalet gallerier som finns i Norge. Vårarnas konstrundor förekommer inte i Norge och här i Sverige är de en viktig försäljningskanal. Se notisen om ateljebesöken i Ask under påskveckan.

Avslutningsvis vill jag ge en bild av en skulptur. En sorgfälligt bearbetad och ytbehandlad träskulptur av den typ man kan se på exklusiva bilder. Ofta är det mansstytyer och figurens armar och ben är långsträckta, genitalia framträdande ryggen en spänd båge. Hela skulpturen ger ett storslaget intryck men inte storstilat. Det är inga vanliga kungastatyer. Det är en mogen konstnärsparets sparsmakade uttryck genom ett skickligt bearbetat trästycke. Men visst skulle det vara intressant att få se en bronsgjutning.

Sven Ockborn

"Siltamus stol"